

Een geval van lues van het palatum.

Eenige maanden geleden, werd mijn advies gevraagd voor een patiënt, met een defect in het palatum. De man leed vermoedelijk aan lues cerebri en was opgenomen in de afdeling van Prof. Winkler in het Binnengasthuis te Amsterdam.

Ongeveer dertig jaar geleden had patiënt, die nu ruim 60 jaar is, een kleine opening ter grootte van een speldeknoop in het gehemelte gevoeld. Het gat werd langzamerhand grooter en daar er vloeistof uit zijn mond in zijn neus kwam, had hij door een stukje weeke caoutchouc getracht het te dichten. Eenigen tijd lukte hem dit, maar daar het uitpuilde, verving hij de gummi resp. door gaas, katoenvezels, geplozen touwen watten. Het gat werd echter steeds grooter en de patiënt nam zijn toevlucht tot proppen watten, die hij steeds vernieuwde. Doordat deze proppen snel gingen stinken en het ververschen dikwijls onmogelijk was, ging de patiënt achteruit en werd melancholisch.

Ziet men in den mond, dan ontwaart men een luetisch defect in het harde gehemelte van 4 c.M. doorsnede en 6 c.M. diep. De holte begint $1\frac{1}{2}$ c.M. achter de bovensnijtanden. De slijmhuide is hyperaemisch en met stukken geel, stinkend secreet bedekt. De achterkant van de holte in het harde gehemelte wordt gevormd door een beenrand van ongeveer een halve c.M.

Het neustusschenshot is verdwenen en van de conchae zijn slechts kleine verhevenheden overgebleven.

Bij het spreken, zonder prop in den mond, moet patiënt den neus dichthouden.

Het afdruk nemen met stentsmassa was niet gemakkelijk en mislukte ook enkele malen. De holte was namelijk grooter dan de mondopening; daarom moest ik bij het uitnemen het handvat van de lepel geheel naar boven draaien. Na eenige oefening gelukte mij dit zonder den vorm te verbuigen.

Ik heb toen voor het geheele gehemelte een dunne zwarte caoutchouc plaat gemaakt en op de plaats van het gat zelf een verhoogde rand van 4 c.M. die in de holte grijpt, zoodat de afsluiting, door een lichte spanning van het weefsel om dien rand, volkomen was.

Toen ik na eenigen tijd patiënt weer zag, was hij wat zijn psyche betreft, veel verbeterd en kon hij zijn spijzen als elk ander nuttigen.

J. MUSAPH.